

ובשעומדת אותה הדמות ההיא
שלמעלה, באה בכל חדש
להשפחוות לפני המלך הקדוש
ברוך הוא, שכתוב (ישעיה סו) והיה
מדי חדש בחדשו. והוא מבשר ליה ואמר
לו ואומר, למועד אשוב אליך.
לאותו זמן שעתיד להחיות
מתים עד שתפקד לאותו זמן
כמו שהתבשרה. זהו שכתוב וה'
פקד את שרה כאשר אמר. ואותו
יום שישמח הקדוש ברוך הוא
במעשיו, זהו שכתוב (תהלים קד)
ישמח ה' במעשיו.

אמר לו רבי אבא, יאמר לנו מר
על הפרשה שאחר כך. אמר, יפה
לכם לפתח פרשה זו. פתח
ואמר, ויהי אחר הדברים האלה
והאלהים נסה את אברהם וגו',
ויאמר קח נא את בנוך את יחידך
אשר אהבת וגו'. כאן יש
להתבונן, האמן הזה שמוציא
כסף ממקור הארץ, מה עושה?
בתחלה מכניס אותו לאש
דולקת עד שמוציא ממנו את כל
הזהמה של הארץ, והרי נשאר
כסף, אבל לא כסף שלם. אחר
כך מה עושה? מכניס אותו באש
כבתחלה ומוציא ממנו סיגים,
כמו שנאמר (משלי כה) הגו סיגים
מכסף וגו', ואז הוא כסף שלם
ללא ערבוביה.

כך הקדוש ברוך הוא מכניס את
הגוף הזה פתח הארץ, עד שכלו
נרקב ויצאה ממנו כל הזהמה
הרעה, ונשאר אותו תרוד רקב
ונבנה ממנו הגוף, ועד עכשו
הוא גוף לא שלם.

אחר אותו יום הגדול, שכתוב
(זכריה יד) והיה יום אחד הוא יודע
לה' לא יום ולא לילה, מסתרים
כלם בעפר כמו בתחלה מלפני
פחד והחזק של הקדוש ברוך
מפני פחד ה' ומהדר גאווה וגו'.

וכך קיימא דיוקנא ההיא דלעילא, אתא בכל ירחא
לסגדא קמי מלפא קדישא בריך הוא דכתיב,
(ישעיה סו) והיה מדי חדש בחדשו. והוא מבשר ליה ואמר
למועד אשוב אליך, לההוא זמן דעתיד לאחיא מיתא
עד דאתפקדת לההוא זמנא כמה דאתבשר הדא הוא
דכתיב ויי פקד את שרה כאשר אמר. וההוא יומא דחדרי
קדשא בריך הוא בעובדוי הדא הוא דכתיב, (תהלים קד)
ישמח יי במעשיו.

אמר ליה רבי אבא גימא לן מר על פרשתא לבתר, אמר
יאות לכון למפתח פרשתא דא. פתח ואמר ויהי
אחר הדברים האלה והאלהים נסה את אברהם וגו'
ויאמר קח נא את בנוך את יחידך אשר אהבת וגו'. הכא
אית לאסתכלא האי אומנא דאפיק כספא ממקורא
דארעא, מאי עבד.

בין דמיתא מעייל ליה בנור דליק עד דנפיק מגיה כל
זוהמא דארעא, והא אשתארת כספא אבל
לא כספא שלימתא, לבתר מאי עביד, מעייל ליה בנורא
כדבבדמיתא ומפיק מגיה סטייפי כמה דאת אמר, (משלי
כה) הגו סיגים מכסף וגו' וכדין הוא כספא שלימתא
בלא ערבוביא.

כך הקדוש ברוך הוא מעייל האי גופא תחות ארעא עד
דמתרקב כוליה ונפיק מגיה כל זוהמא בישא,
ואשתאר ההוא תרוד רקב ואתבני גופא מגיה, ועד פוען
הוא גופא לא שלים.

לבתר ההוא יומא רבא דכתיב, (זכריה יד) והיה יום אחד
הוא יודע ליי לא יום ולא לילה, מתטמרן בלהו
בעפרא כדבבדמיתא מן גדם דחילו ותקיפו דקודשא
ברוך הוא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה ב) ובאו במערות
צרים ובמחלות עפר מפני פחד יי ומהדר גאווה וגו'.

ונפיק נשמתיהו ומתעפל ההוא תרוד רקב ואשתאר
הוא. זהו שכתוב (ישעיה ב) ובאו במערות צרים ובמחלות עפר